

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil." Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli. Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Lk 2,15-20

Milé sestry, milí bratři, každý rok se to opakuje. Listí zlátné, dny se krátí, venku tu a tam zafouká, zasněží, všude je spousta bláta. Podzim přišel a s ním i čas očekávání, čas Adventu a Vánoc. Říkáme a nich, že jsou časem pokoje a klidu. Jako malý jsem měl velice rád takové obrázky, jaké kreslil Josef Lada. Úplně z nich vyzařoval takový ten idylický obraz zimy a času vánočního. Byla to krása, když jsem na štědrý večer vyšel na zahradu a všude byl takový krásný klid. Nebyla ale zase úplně tma, protože na zemi ležel sníh a jeho záře prosvěťovala onen tmavý večer. Když jsem pak později na Štědrý večer vyrážel do města do kostela, těšil jsem se na ono ztichlé pole zalité onou zvláštní září sněhu. Když jsem mezi ta pole dorazil, pole nebylo zalito žádnou září, bylo tmavé, protože ten rok nenapadl na vánoce sníh. Navíc se nedalo mluvit ani o klidné vánoční noci. Vždyť nedaleko vedla dálnice, kde i v tuto dobu byl provoz a ve městě samotném tomu nebylo jinak. Všude se pohybovali lidé a auta. Klid a mír zaplavil obývací pokoje domů a bytů, po skončení oné posvátné chvíle dárků pak ale nastal opět normální provoz. Jak mnoho se ta realita lišila od mých idylických obrázků. Žádná tichá noc, žádný výjimečný sváteční klid. Prostě den skoro jako každý jiný. Tomu se říká návrat do reality. Ostatně, co jiného by se mělo dít? Svět je stále reálný, ať si připomíná cokoli, je to svět lidí, kteří i tento den žijí své běžné životy a kromě mnoha pohádek v televizi a křičících reklam v obchodech nic zvláštního nevnímají.

V nitru se nedalo potlačit určité zklamání nad tím, že tento večer nebyl oním časem klidu a pokoje, přesně takovým, jak si může člověk vysnit nad roztomilými obrázky s vánoční tematikou. Ovšem vánoční příběh sám o sobě také není oním časem klidu a pokoje. Spící pastýři určitě klidní byli, co jiného by také měli dělat, když hlídají stáda. Jenže v Betlémě tomu asi bylo poněkud jinak. Všude bylo plno. Ani pozdní hodina nemohla bránit tomu, že se zde spousta lidí bavila a nějakým způsobem krátila čas. Vždyť tu nebyli pracovně, ale z nařízení úřadů. Svou práci nechali většinou doma. Navíc Marie porodila. Ačkoliv Ježíš byl Božím synem, přišel na svět stejnou cestou jako kterýkoliv jiný člověk. Bez bolesti a běhání běžného u takové události se to určitě neobešlo. A když se všechno docela zklidnilo, přišli pastýři, vyprávěli, co se stalo, co slyšeli a viděli, a pak s radostí zase vyrazili domů. Byla to poměrně rušná noc. A jakoby předznamenala Ježíšovu zvěst pokoje, způsob, kterým tato zvěst naplní celý náš svět.

Příběh zrození je krásný a tak není divu, že máme o něm své představy. Vždyť sami toužíme

Vánoční sborový dopis

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pátek, 11 Prosinec 2015 07:41 - Aktualizováno Pátek, 11 Prosinec 2015 08:20

právě takto tento příběh prožívat, chceme si ten pokoj vychutnat jako něco, co nás naplní krásným pocitem. Trochu v tom pak zaniká, že Ježíš nepřišel do světa idealizovaného, ale do světa takového, jaký zkrátka je. Přišel do světa rušného, kde pokojnost a tichost jeho příchodu zaniká v bečení ovcí, hluku pobíhajících rodičů a dětského pláče. Stejně jako jeho slovo, které se ztrácí v různých zvucích tohoto světa. Ne, on nepřichází utiшит tento svět. Přináší utiшит nás, kteří ho tvoříme. Je to asi tak, jako u těch pastýřů. Když Ježíše viděli a přesvědčili se tak o andělových slovech, zasáhla je veliká radost a všude, kde mohli zvěstovali, že se stalo něco mimořádného. Do ruchu světa vstupuje volání radostné zprávy, která je nepřeslechnutelná. Zároveň se ale děje i něco jiného. Je zde Ježíšova matka Marie. Ta nikam neběží, neskáče radostí, nevykřikuje. Co slyší, zachovává ve svém srdci, aby to zaznělo později, až bude třeba. Její srdce je právě místo, kde příběh zrození provází onen pokoj vyjádřený jako tichá noc. I o nás to tak platí. Ježíšův pokoj vstupuje do nás. A to bez ohledu na ruch okolního světa. Vánoční zvěst není tedy postavená na krásném pocitu všudypřítomného ticha, ale právě naopak. Je plná radostného volání, které zve všechny k poznání Ježíše. Je plná hlasu, který zní doprostřed noci i bílého dne, aby oznámil, že je zde Boží Syn. A je plná čehosi nepopsatelného, co zůstává skryto v lidském nitru a pomalu zraje k tomu, aby toto nitro plnilo svým pokojem. Vždyť ten skutečný klid, který člověk smí prožívat, není v tom, že se kolem nic ani nepohne, že je kolem krásná atmosféra. Je v tom, že přichází Ježíš a je hostem u našeho stolu, je s námi na každém kroku. Krásný okamžik zase odezní a vrátí se běžná všednost. Příchod Ježíšův ale zve k tomu, aby svět nebyl, jaký byl dřív, aby nebyl zase tou šedivostí, ale rozzářil se světlem. To se může stát jedině tak, že v nás zakotví jeho slovo, budeme rozjímat nad jeho zvěstí a porozumíme tomu, že krása jesliček vynikne, když se k ní připojí stín kříže.

Vlastislav Stejskal

celý dopis je také možno stáhnout ve formátu pdf [zde](#)